

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ
Jó, hogy az éjjel

Jókai Anna nővéremnek

*Jó, hogy az éjjel ilyen csendes,
 jó, hogy az elme engedelmes,
 nem kell szövetkeznie szesszel,
 feljebbvaló annál az ember
 akkor is, ha tudata csorba,
 s eltorzul olykor rút vigyorba.*

*Olyan jó, hogy késik a hajnal,
 s mikor berobog, lángoló hajjal,
 dadog a kakas, felejtí dolgát.
 Hadd húzzák csak a lóbórt a szolgák,
 estig sem hozzák be ezt a hátrányt,
 keressék inszakadásig a Bárányt.*

*De jó, hogy nevünkön még a porta,
 Strasbourgba járunk mégis raportra.
 S mire való e Canossa-járás?
 Kiújul, szaggat a fantomfájás:
 Kassa. Kolozsvár. Naplemente.
 Számunkra száz éve eltemetve.*

*Mások meg türelmünk fonalát mérik.
 A lant idegét folyton cicerélik
 és hajtogatják: ez az új ének.
 Ettől habókos, laza a lélek,
 roskad az erkölcs, bomlik a kéve.
 Hiába ontatott a Bárány vére.*

*Tudom, ezt Te is így hiszed, Anna,
 másként a lelkem meg is szakadna.
 Tisztelgünk s jó szóért fordulunk Hozzád.
 Azt mondod: szívedet is besoroznád,
 csak hogy e századot megjárjuk élve
 s jöjjön a félelem leszerelése.*

*Ne féljeteK, ha szakad a mennybolt,
 vigye az ár el, ami csak szenny volt,
 ne féljeteK, ha vallatótiszteK
 kínzómesterek kezére visznek,
 ne félj, ha hozzád mordállyal szólnak,
 szökkenj talpra, ha rádszámolnak.*

*Mert félelemben nevelteK minket,
 félve adta ráánk anyánk az inget,
 de már a gyermek is megtudhatja,
 a rettegésnek ki volt az atyja,
 szülte, dajkálta s hány a barátja.
 A történelem majd kiokádja.*

Vers halál ellen

A hetvenéves Hajdu Lajosnak

*Őszre rezdül a lomb,
leperreg hímpora,
megsuhog fölötted
a kunok ostora.*

*Az elme elborong,
a szív majd' megszakad,
mérlegeld: mi légyen
az utolsó szavad?*

*Kócsaglány lép eléd,
csőrével szádba nyúl.
Testvérem, szánlak én:
neked már alkonyul,*

*mert szívedig hatol
a kemény csontcsipesz.
Kialtsd: Uram, Uram!
Sikoltsad: Jaj, mi lesz?*

*Kócsag-szép doktornő
keresi aranyát:
a növendék halál
hol üthetett tanyát?*

*Rálel és beméri,
a csőr most kelevéz,
a csúf halálporonty
a nyársról visszanez.*

*Háromszor harminchat
kupában áll a bor,
nyúljon érte a kéz,
éljen a sok szobor!*

*Őszre hajol a lomb,
avarra dől a lány,
de hogy kivel s mikor,
maradjon már talány.*